

Sygn. akt II CSK 414/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku J. L. i I. L.

przy uczestnictwie P. G., M. G., S. G., X. G., A. G. i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta S.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wnioskodawcy we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłankę istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.). Analiza uzasadnienia tego wniosku, w aspekcie wyżej wskazanej funkcji jaką w porządku prawnym ma pełnić skarga kasacyjna, nie uzasadnia przyjęcia, że w sprawie przesłanki te wystąpiły. Poza tym, każda z tych ustawowych przesłanek podlegała uzasadnieniu, przy czym zagadnienie prawne w ogóle nie zostało sformułowane, za takie nie można bowiem uznać postulatu skarżących „potrzeby wyznaczenia granic pojęcia złej wary”. Powołując się zaś na przesłankę potrzeby wykładni przepisów skarżący mieli obowiązek wskazania konkretnego przepisu, który wymaga wykładni i uzasadnienia dlaczego tej wykładni wymaga, z powołaniem się co najmniej na sprzeczne orzecznictwo sądów powszechnych lub rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego, co nie nastąpiło. Wreszcie, brak podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Ta przesłanka wymaga stwierdzenia, bez potrzeby głębszej analizy prawnej, że wydane w sprawie orzeczenie jest tak dalece nieprawidłowe, że skłania

do wniosku o jego bezprawności. Uzasadnienie w tej części wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do takiej konkluzji.

Zważywszy na powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowił jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i § 5 pkt 1 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

[aw]

jw